

Το πρόσωπο της εβδομάδας: Βένια Σταματιάδη - Ηθοποιός

all4fun.gr/portal/to-prosopo-tis-evdomadas-2/6255-to-prosopo-tis-evdomadas-venia-stamatiadi-ithopoios.html

Κυριάκος Κουρουτσαβούρης

April 15, 2013

Η ιδέα για την παράσταση, «Όταν ο ήλιος» ήταν δική της. Αφορμή αποτέλεσε η απώλεια της αγαπημένης της λογοτέχνιδας Ζωρζ Σαρή τον περασμένο Ιούνιο. Και η ερμηνεία της Βένιας Σταματιάδη δεν μπορεί να σε αφήνει ανεπηρέαστο. Σε παρασύρει και σε βάζει στον κόσμο μιας μεγάλης Ελληνίδας. Σε τέτοιο βαθμό, που μοιάζει δεδομένο ότι η Άλκη Ζέη βλέποντας πρόσφατα το έργο πρέπει να ένιωσε μεγάλη συγκίνηση, αφού η νεαρή απόφοιτος του θεάτρου Τέχνης υποδύθηκε τόσο ρεαλιστικά την καλή της φίλη από τα παιδικά τους χρόνια στην Αθήνα του 30 και του 40...

«Υποκριτική για μένα σημαίνει αλήθεια, σημαίνει ζωή και δεν έχει καμία σχέση με το ψέμα. Ο χαρακτήρας πάνω στη σκηνή είναι ζωντανός, ένα υπαρκτό πρόσωπο, που αναπνέει, σχετίζεται, σκέφτεται, επικοινωνεί. Το κοινό δεν ξεγελιέται, πιστεύει μόνο αλήθειες. Πρέπει ο ηθοποιός πρώτος να πιστέψει το παραμύθι του, να αισθανθεί πάνω στη σκηνή αληθινά, για να συγκινήσει και να παρασύρει το κοινό. Γιατί το μεγάλο στοίχημα είναι να πείσεις για δύο ώρες το θεατή ότι αυτό που βλέπει είναι αλήθεια, να ξεχάσει ότι βρίσκεται στο θέατρο», λέει στο All4fun η Βένια, αποκαλύπτοντας μας το πώς αντιλαμβάνεται τον όρο υποκριτική.

Έχοντας σπουδάσει παράλληλα και στο τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης η Βένια έχει εμπειριστατωμένη άποψη και σε άλλα θέματα, που δεν άπτονται με τη δουλειά της. Την εκφράζει, αλλά κυρίως ακολουθεί τα όσα λέει και στη ζωή της, αποτελώντας ένα σύγχρονο πρότυπο για το πώς θα έπρεπε να δρα η νέα Ελληνίδα του 2013. Και αν η Ζωρζ Σαρή κοιτάει από κάπου ψηλά τα όσα συμβαίνουν κάθε Δευτέρα και Τρίτη στο θέατρο Τέχνης στην Πλάκα πρέπει να αισθάνεται υπερήφανη για το ποια ηθοποιός την ενσαρκώνει πάνω στην σκηνή...

* Η υποκριτική –σαν γενικός όρος- μπήκε στη ζωή μου σε πολύ μικρή ηλικία. Ήμουν από τα παιδιά που είχαν πάντα ποίημα στο σχολείο, συμμετείχα στα θεατρικά και στη χορωδία. Θυμάμαι χαρακτηριστικά τη χαρά μου που στην Γ' δημοτικού ήμουν αυτή που είχε επιλεγεί για να συμμετάσχει με ποίημα στη γιορτή των μεγαλύτερων τάξεων. Και ποίημα και μεγαλύτερα παιδιά! Περηφάνια όχι αστεία! Αλλά δεν είχα ποτέ δηλώσει «θέλω να γίνω ηθοποιός όταν μεγαλώσω». Δήλωνα επαγγέλματα του επιστημονικού κλάδου και κυρίως των θετικών επιστημών. Κάθε τρεις μήνες κι ένα διαφορετικό. Μέχρι πιλότος είχα φτάσει να πω ότι θα γίνω. Απ' την άλλη πλευρά η ενασχόλησή μου με το θέατρο ήταν πάντα σταθερή. Η απόφαση ν' ασχοληθώ επαγγελματικά πια, πάρθηκε ενώ είχα ήδη περάσει στο πανεπιστήμιο. Αφορμή στάθηκε η συμμετοχή μου στη θεατρική ομάδα «Άφαντοι» του Π.Ο.Φ.Π.Α. για δύο χρόνια (2005- 2006). Για μένα ήταν πια ξεκάθαρο ότι μόνο με το θέατρο ήμουν ευτυχισμένη και αποφάσισα να δώσω εξετάσεις στο Θέατρο Τέχνης. Πιστεύω ότι κάπου βαθιά μέσα μου το ήξερα από πολύ πολύ παλιά ότι αυτό ήθελα να κάνω. Ίσως γι' αυτό και άλλαζα κάθε τρεις μήνες επαγγελματικό προσανατολισμό. Να κάτι που γίνεται στο θέατρο. Κάθε τρεις μήνες είσαι άλλος. Με άλλη ηλικία, άλλο χαρακτήρα, άλλο επάγγελμα, άλλες επιδιώξεις, άλλα προβλήματα. Δε βαριέσαι ποτέ!

* Υποκριτική.. Υποκριτική για μένα σημαίνει αλήθεια, σημαίνει ζωή. Και δεν έχει καμία σχέση με το ψέμα. Για την ακρίβεια είναι το ακριβώς αντίθετο. Ο χαρακτήρας πάνω στη σκηνή είναι ζωντανός, αληθινός, ένα υπαρκτό πρόσωπο, που αναπνέει, σχετίζεται, σκέφτεται, επικοινωνεί. Δεν κάνει δηλαδή τίποτα λιγότερο ή τίποτα περισσότερο απ' αυτά που κάνουμε στην καθημερινότητα. Και κυρίως δεν είναι ψεύτικος. Γιατί αν είναι, το παιχνίδι έχει χαθεί. Το κοινό δεν ξεγελιέται, πιστεύει μόνο αλήθειες. Πρέπει ο ηθοποιός πρώτος να πιστέψει το παραμύθι του, να αισθανθεί πάνω στη σκηνή αληθινά, για να συγκινήσει και να παρασύρει το κοινό. Γιατί εγώ νομίζω ότι αυτό είναι το μεγάλο στοίχημα: να πείσεις για δύο ώρες το θεατή ότι αυτό που βλέπει είναι αλήθεια, να ξεχάσει ότι βρίσκεται στο θέατρο. Αν μια παράσταση το καταφέρει αυτό, τότε -και μόνο τότε- είναι πετυχημένη.

* Η Ζωρζ Σαρή είναι κομμάτι των πολύ τρυφερών μου αναμνήσεων. Μεγάλωσα με τα βιβλία της, διαμορφώθηκα απ' αυτά. Κάποια τα χα διαβάσει πάνω από μία φορά. Την αγαπούσα και την αγαπάω μέσα απ' τη γραφή της. Ένοιωθα πάντα σαν λίγο να την ξέρω. Νομίζω πως η Ζωρζ Σαρή, μαζί με την Άλκη Ζέη, έχουν διαμορφώσει με τα βιβλία τους μια ολόκληρη γενιά. Ένας φίλος μου λέει πως εξαιτίας της Ζωρζ Σαρή έγινε αριστερός. Πως απ' τους «Νικητές» έμαθε ποιοι είναι οι «καλοί» και ποιοι οι «κακοί». Γι' αυτό είμαστε μια πολύ τυχερή γενιά. Μεγαλώσαμε όμορφα και διαπλαστήκαμε με τέτοιες ιδέες, με τέτοια «αληθινά παραμύθια». Είχαν περάσει όμως χρόνια από τότε που είχα πιάσει στα

χέρια μου βιβλίο της για τελευταία φορά. Όταν λοιπόν πέρυσι στις 9 Ιουνίου έφυγε από κοντά μας, κάπως, ενστικτωδώς, οδηγήθηκα στο να ξαναπιάσω το «Όταν η ήλιος». Ήταν πάντα το αγαπημένο μου. Όλα τα υπόλοιπα γίναν σχεδόν από μόνα τους. Η Ζωρζ Σαρή ούσα, εκτός από συγγραφέας, και ηθοποιός, έχει μια απόλυτα θεατρική γραφή. Δίνει την αίσθηση στον αναγνώστη πως τα βιβλία της τα γράφει μέσα σε μια νύχτα χωρίς να αφαιρεί, χωρίς να λογοκρίνει. Και γι αυτό και είναι πλημμυρισμένα από πρωτόλειο συναίσθημα που τους δίνει μοναδικότητα και τα κάνει απίστευτα γοητευτικά. Διαβάζοντας λοιπόν το «Όταν ο ήλιος» οι εικόνες και οι ήρωες ζωντάνεψαν από μόνοι τους μπροστά στα μάτια μου. Ξεκίνησα τη διασκευή, ζητήσαμε ως ομάδα να ανεβάσουμε την παράσταση στο Θέατρο Τέχνης, ο κύριος Χρονόπουλος μας εμπιστεύτηκε και όλα πήραν το δρόμο τους.

* Βασική μας θέση σαν ομάδα ήταν να μην κάνουμε άστοχες επικαιροποιήσεις στοιχείων του έργου. Άλλοι που θα δουν την παράσταση, ίσως πουν πως το ανέβασμα «παραείναι κλασικό». Για μας, όμως, αυτό είναι συνειδητό, είναι θέση. Έχει τεράστια σημασία ο θεατής, βλέποντας μια ιστορία που λαμβάνει χώρα καθαρά το 1940-1944, να έρχεται και να μας λέει μετά πως το έργο είναι επίκαιρο. Κι αυτό χωρίς εμείς να του το έχουμε υποδείξει, χωρίς να του το έχουμε υπογραμμίσει, έχοντας μείνει απόλυτα πιστοί στο κείμενο. Για μένα είναι πολύ σημαντικό να θυμηθούμε όλοι πως η έννοια του «πατριωτισμού» είναι μία έννοια συνδεδεμένη με την αριστερά, και μόνο με την αριστερά. Το ΕΑΜ και η ΕΠΟΝ ήταν εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, πάλευαν για την ελευθερία και την ανεξαρτησία της Ελλάδας κι ο βασικός τους κορμός ήταν κομμουνιστές. Είναι σημαντικό να το υπενθυμίσουμε αυτό με την παράσταση. Η φράση «νοιάζομαι και φροντίζω την πατρίδα μου» πρέπει να πάψει να γίνεται βορά στη δεξιά και δη στην άκρα δεξιά.

* Η Άλκη Ζέη είναι δίπλα μας σε όλα, από τη αρχή μέχρι σήμερα. Μας μίλησε για τη Ζωρζ, τη φιλία τους, τα χρόνια της Κατοχής. Διάβασε το κείμενο, μου είπε τη γνώμη της, έκανε προτάσεις. Η συμβολή της είναι ανεκτίμητη και η αγάπη που μας έδειξε.. τι να πω; Συγκινητική; Το μικραίνει. Οι λέξεις δε φτάνουν για να περιγράψουν όσα νοιώθω για την παρουσία της. Λέμε, λέμε, ρωτάμε, απαντά, συζητάμε. Και να που φτάνει η μέρα της πρεμιέρας και είναι εκεί, πρώτη σειρά, να βλέπει τον εαυτό της και τη φίλη της πάνω στο σανίδι. Πόσο τυχερή νοιώθω που τη γνώρισα..

* Η Ζωρζ Σαρή ήταν μια απίστευτα γοητευτική προσωπικότητα. Ο τσαμπουκάς της, η αθωότητά της, το αστείρευτο συναίσθημά της. «Η Ζωή θέλει να την αγαπάνε. Να την αγαπάνε χωρίς παζαρέματα, πολύ κι αλογάριαστα». Με παρέσυρε και με παρασύρει απόλυτα. Γι' αυτό και δεν μπορώ να πω πως ήταν «δύσκολο» ή «προκλητικό» να την ενσαρκώσω. Με ταξίδεψε και με ταξιδεύει και το μόνο που μπορώ να πω είναι πως γοητεύομαι, νοιώθω όμορφα και το απολαμβάνω όσο δεν πάει.

* Η ομάδα μας, το «Πεδίο Τέχνης», είναι μια φοβερά ευτυχής συγκυρία. Γνωριζόμασταν όλοι από πριν, δεν ήμασταν στο ίδιο έτος βέβαια, προερχόμαστε από τέσσερα διαφορετικά έτη. Όμως μας συνδέουν πάρα πολλά και γι' αυτό και συνεννοούμαστε και ταιριάζουμε τόσο πολύ. Από τη σχολή αυτό που μου χει μείνει είναι μια πολύ γλυκιά γεύση κι αυτή η γεύση συνοδεύει πάντα την επαγγελματική συνεργασία με συμμαθητές. Γι' αυτό

και στ' αλήθεια νοιώθω τυχερή γι' αυτό που χουμε καταφέρει μέχρι σήμερα μ' αυτή την ομάδα. Ελπίζω το μέλλον να της επιφυλάσσει πολύ όμορφα πράγματα. Εμείς πάντως το μόνο σίγουρο είναι πως θα δουλέψουμε πολύ, ενωμένοι και κόντρα σε κάθε δυσκολία. Αξίζει να αναφερθούν όλοι ένας ένας: Αναστασία Γεωργοπούλου, Άρτεμις Γρύμπλα, Γιάννης Δαμάλας, Αντιγόνη Δούμου, Πανάγος Ιωακείμ, Γωγώ Καρτσάνα, Βασιλική Κίτσα, Αυγουστίνος Κούμουλος, Ηλίας Λάτσης, Γιάννης Μίνως. Και φυσικά ο σκηνοθέτης μας, ο Δημοσθένης Φίλιππας, που του οφείλουμε αυτό το αποτέλεσμα. Πολύ πολύ τον ευχαριστώ. Την Κέλλυ Βαρσάνη και την Άντα Καλαποθάκου που δώσαν στέγη, έπιπλα και μας έντυσαν. Όπως επίσης και την Ανζελίκα Καψαμπέλη που κατάφερε να οργανώσει αυτό το χάος και μαζί με την Αγγελική Πούλου να το επικοινωνήσει προς τα έξω. Τέλος ευγνωμοσύνη και ένα μεγάλο ευχαριστώ στο Γιάννη Δεγαίτη και την Κατερίνα Ζιώγου που μας βοήθησαν με την υποκριτική τους ωριμότητα και τη σκηνική τους εμπειρία. Α! και να τους πω πως είναι οι καλύτεροι γονείς που είχα ποτέ στο θέατρο!

* Πιστεύω πως η τέχνη όχι μόνο μπορεί αλλά είναι υποχρεωμένη να πάρει θέση απέναντι στην κοινωνική πραγματικότητα της Ελλάδας. Πρέπει να ξέρουμε γιατί κάνουμε θέατρο, να θέλουμε να επικοινωνήσουμε και να χουμε στόχους. Όχι μόνο ατομικούς αλλά και συλλογικούς. Αν ο ηθοποιός δεν είναι κοινωνικό ον, αν δεν τον αφορά το τι γίνεται στην κοινωνία, ίσως είναι καλύτερο ν' αλλάξει δουλειά.

* Η αλήθεια είναι πως σταθεί τυχερή και έχω δουλέψει με πολύ σημαντικούς και έμπειρους ανθρώπους του χώρου. Ενδεικτικά αναφέρω τη Σοφία Σπυράτου και το Διαγόρα Χρονόπουλο. Ίσως σαν «σταθμός» στην πορεία μου μπορώ να αναφέρω τη συμμετοχή μου στο χορό του «Πλούτου» του Θεάτρου Τέχνης του καλοκαίρι του 2010 στην Επίδαυρο. Πάντα είναι «σταθμός» για τον ηθοποιό η πρώτη φορά που «πατάει» την Επίδαυρο. Εμένα πάντως, δεν ντρέπομαι να πω πως, με είχαν πιάσει κλάματα μπαίνοντας στην ορχήστρα.

* Συμμετέχω και στην παιδική παράσταση «Τρελαντώνης» στο θέατρο Ακροπόλ, σε σκηνοθεσία- χορογραφία Σοφίας Σπυράτου. Και εκεί έχω σταθεί πολύ τυχερή από διάφορες απόψεις. Είμαστε ενωμένοι σαν ομάδα, υπάρχει πολύ καλή σχέση μεταξύ μας, παρά τις όποιες δυσκολίες που κατά καιρούς μπορεί να προκύψουν. Πρόκειται για μια πολύ αξιόλογη, τίμια και προσεγμένη δουλειά από όλους μας. Υπάρχει πολύς κόπος και πολλή αγάπη από πίσω κι αυτό νομίζω είναι σαφέστατο σκηνικά. Είναι ιδιαίτερος σημαντικό να υπάρχει καλό παιδικό θέατρο. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι κι εμείς, στο μέτρο που μας αναλογεί, φέρουμε ευθύνη για τη διάπλαση των χαρακτήρων των μικρών θεατών μας.

* Έχω τελειώσει το Τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχω δουλέψει για ένα μικρό διάστημα σε δημοσιογράφος και μάλιστα στο κομμάτι του πολιτισμού. Όμορφα ήταν αλλά δεν θα μπορούσα πια να το κάνω. Πώς μπορεί κανείς να σχολιάζει ή να κρίνει ένα χώρο στον οποίο δραστηριοποιείται ο ίδιος; Η σχολή μας, το ΕΜΜΕ, απ' την άλλη, είναι μια πάρα πολύ καλή σχολή. Σου «ανοίγει» το μυαλό και σε φέρνει σε επαφή με κάθε είδους τέχνη. Θέατρο, ζωγραφική, γλυπτική, performance, κινηματογράφος. Δεν έχω μετανιώσει ούτε για μια στιγμή που τελείωσα τη σχολή και που έδωσα μετά εξετάσεις για το Θέατρο Τέχνης.

Θα είχα χάσει πάρα πολλά αν δεν την παρακολουθούσα. Αυτό που με γοητεύει φοβερά από τον συγκεκριμένο κλάδο είναι το κομμάτι του ραδιοφώνου. Μέχρι πριν από λίγους μήνες κάναμε με τον Ηλία το Λάτση την εκπομπή «Μπόλεκ και Λόλεκ» στο CR Radio. Το διασκεδάσαμε φοβερά και η σχέση με το κοινό στο ραδιόφωνο είναι μαγική. Λόγω φόρτου εργασίας δυστυχώς δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε αλλά η αλήθεια είναι πως μας λείπει και στους δύο.

* Είμαι παιδί της Αθήνας. Εδώ γεννήθηκα κι εδώ μεγάλωσα. Δεν έχω φύγει ποτέ. Την αγαπάω πολύ, με γοητεύει το άναρχο τοπίο της. Πιστεύω, ας πούμε, πως τα Εξάρχεια είναι η πιο πανέμορφη άσχημη περιοχή του κόσμου. Βρώμικα, με σπασμένα πεζοδρόμια, γραμμένους τοίχους και άπειρα αυτοκίνητα. Αλλά, αλήθεια τώρα, υπάρχει πιο γοητευτική περιοχή σ' ολόκληρη την Ελλάδα; Δεν θα ξεχάσω ποτέ που στο Παρίσι ένας Γάλλος με ρωτούσε μανιωδώς και ήθελε να μάθει πληροφορίες για την «αναρχική γειτονιά της Αθήνας». Ορίστε μέχρι πού φτάνει η χάρη τους!

* Στο All4fun μ' αρέσει που έχει από πίσω του πολύ μεράκι. Που ψάχνει, ανακαλύπτει, στηρίζει νέους καλλιτέχνες και νέες προτάσεις. Που αγαπάει στ' αλήθεια το θέατρο και το προωθεί με αγνά κίνητρα. Και φυσικά δεν μπορώ να μην αναφέρω ξεχωριστά τις πανέμορφες φωτογραφίες ημέρας..

Του Κυρ. Κουρουτσαβούρη, 15/4/2013